

Ανέστης ο Ανέστιος - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)

Η νύχτα είχε προχωρήσει αρκετά, ο θόρυβος και τα πολλά τρεχάματα αραίωσαν. Η βραδινή βάρδια πήρε τη θέση της απογευματινής, οι νοσηλεύτριες είχαν κάνει κιόλας μια πρώτη ενημερωτική βόλτα στους θαλάμους. Η αδελφή Μερόπη δεν πρόλαβε να γυρίσει στη βάση της, όταν ένας χαμηλός αναστεναγμός έφτασε από την άκρη του διαδρόμου. Το βλέμμα της στράφηκε προς τα κει κι αμέσως θυμήθηκε τον τελευταίο της άρρωστο, τον ξεχασμένο άγνωστο στο τέρμα του διαδρόμου. Ένα πρόχειρο παραβάν, στημένο βιαστικά, έκρυβε το κρεβάτι που δεν μπόρεσε να χωρέσει πουθενά σε κανένα θάλαμο.

Σκέφτηκε να αναβάλει την εκεί επίσκεψή της για αργότερα, μια και δεν είχε σύμμαχο τη διάθεσή της απόψε, μα την επόμενη στιγμή βρέθηκε να διασχίζει ξανά τον διάδρομο. Τράβηξε τη φτηνή κουρτίνα αθόρυβα. Ο Ανέστης, εμφανώς καταπονημένος, αδυνατισμένος, σα-ραντάρης περίπου, μισοάνοιξε τα μάτια του. Το ημίφως του διαδρόμου τονίζε περισσότερο τη χλωμάδα στο πρόσωπό του. Το λευκό σεντόνι σκέπαζε το ξαπλωμένο κορμί, αφήνοντας έξω τα γυμνά λιπό-σαρκα χέρια του. Κρεμασμένος από την ψηλή τροχήλατη βάση του ένας άδειος ορός είχε

ξεχαστεί για ώρες στη φλέβα του. Το σκηνικό έδινε αμέσως εικόνα εγκατάλειψης και παραμέλησης.

Η αδελφή έριξε μια ματιά στο σκαμμένο του πρόσωπο. Παρά την ταλαιπωρία του, μια έκφραση γαλήνης απλωνόταν πάνω του. Και όμως ένα σιγανό βογγητό ξέφυγε πάλι από τα χείλη του. Ήταν φανερό πως κάπου πονούσε. Μα δεν ήταν ο άνθρωπος που θα διαμαρτυρόταν. Δέκα μέρες εκεί παραπεταμένος, δεν έκανε τον παραμι-κρό θόρυβο η παρουσία του. Δεν ύψωσε φωνή για τίποτε, δεν θύμωσε, δεν μάλωσε με κανέναν. Αν του έδιναν ένα μπουκάλι νερό, λίγο φαγητό, κάποιο φάρμακο, έλεγε μόνο ένα ευχαριστώ χαμηλόφωνα, σχεδόν ντροπαλά. Χωρίς να το επιδιώξει καθόλου η Μερόπη, τον είχε συμπαθήσει στ' αλήθεια.

– Πού πονάς; τον ρώτησε σιγανά.

Έδειξε με το χέρι του χωρίς να μιλήσει την περιοχή ανάμεσα στον θώρακα και την κοιλιακή χώρα.

– Θα σου φέρω αμέσως παυσίπονο, είπε η νοσηλεύτρια.

– Όχι ακόμα, αδελφή, απάντησε ψιθυριστά εκείνος. Είναι ήπιος ο πόνος. Υποφέρεται.

Τον κοίταξε στα ήμερα, καθαρά του μάτια. Άλλοι θα είχαν χαλά-σει κιόλας τον κόσμο. Μα αυτός ο μοναχικός, λησμονημένος άρρωστος, ήταν το κάτι άλλο. Σαν να 'θελε να περάσει απαρατήρητος, να μην ενοχληθεί κανείς από την παρουσία του. Η νεαρή νοσηλεύτρια έριξε μια ματιά στην κάρτα που κρεμόταν στο κρεβάτι του. Δεν έγραφε σχεδόν τίποτε. Καμμιά διάγνωση ασθενείας. Μόνο κάποια νούμερα πίεσης και θερμοκρασίας, κι αυτά σποραδικά.

– Δεν σου μετράνε καθημερινά την πίεση και τον πυρετό; ρώτησε απορημένη.

– Εκτός από σένα, κανένας άλλος δεν τα κοιτάει αυτά, απάντησε ο άρρωστος.

– Μα εδώ γράφει κάποια νούμερα.

– Εικονικά θα είναι. Κανένας δεν ασχολείται πραγματικά μαζί μου.

– Οι γιατροί δεν σε βλέπουν; Δεν έχεις κάνει εξετάσεις;

– Γιατρό εδώ δεν έχω δει ακόμα. Και εξετάσεις μόνο στην αρχή, κάποιες αιματολογικές στα εξωτερικά, για να με βάλουν μέσα.

Η Μερόπη έμεινε άναυδη. Αισθάνθηκε και η ίδια ενοχές γιατί δεν του έδωσε κι αυτή νωρίτερα περισσότερη προσοχή. Είχε ακούσει κάτι γι' αυτόν από τις άλλες,

όταν, αρκετές μέρες πριν τη Μεγάλη Εβδομάδα, τον πρωτόφεραν στο νοσοκομείο. Ήταν όντως ασυνήθιστη περίπτωση.

Τον είχαν ανακαλύψει κάποιοι κατά τύχη, λιπόθυμο σχεδόν και μισοπαγωμένο, άστεγο, σ' ένα παγκάκι. Ειδοποίησαν αμέσως την αστυνομία. Ένα περιπολικό τον περιμάζεψε και τον έφερε στα εξωτερικά ιατρεία, για να μείνει ώρες στον διάδρομο, ξεχασμένος στο άβολο φορείο του. Όσπου επί τέλους ένα σπλαχνικό χέρι τον έσπρωξε σε κάποιο ιατρείο και φώτισε ο Θεός να του κάνουν εισαγωγή. Μα έλα που σε κανένα θάλαμο δεν γινόταν δεκτός, όταν μάθαιναν πως πρόκειται για εγκαταλελειμμένο, ανέστιο, άστεγο! Τελικά, ο μόνος φιλόξενος χώρος γι' αυτόν ήταν μια γωνιά στον διάδρομο, όπου τον ακούμπησαν και βασικά ...τον ξέχασαν. Δεν είχε κανένα δικό του να τον νοιαστεί.

Από τα λίγα που με κόπο έγιναν γνωστά γι' αυτόν, διαπιστώθηκε πως ήταν ολομόναχος στον κόσμο. Συγκλονιστικά γεγονότα από τα πρώιμα εφηβικά του χρόνια είχαν παίξει καθοριστικό ρόλο στη ζωή του. Ο αγαπημένος του πατέρα αντιμετώπισε μια μεγάλη δοκιμασία, σύρθηκε σε άδικη δίκη από ισχυρό πολιτικό παράγοντα. Ο δικαστής δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Αγνόησε το πρόσταγμα του Θεού: «Κατά τον μικρόν και κατά τον μέγαν κρίνεις». Όπως θα κρίνεις τον ταπεινό και ασήμαντο, έτσι θα κρίνεις και τον μεγάλο και επίσημο. Όταν δικάζεις, κάνεις έργο Θεού. Η κρίση σου θα είναι αμερόληπτη, αντικειμενική, αδέκαστη. Δεν θα επηρεάζεσαι από το πρόσωπο που έχεις μπροστά σου.

Μα ο αθεόφοβος δικαστής πούλησε την ψυχή του στα αργύρια που σταύρωσαν και τον Χριστό, εξαγοράστηκε, έγινε πειθήνιο όργανο του ισχυρού. Καταδίκασε άδικα τον αδύνατο σε μεγάλο χρηματικό ποσό και φυλακή. Ο φτωχός άνθρωπος όμως δεν άντεξε. Η ψυχή του συντρίφτηκε από την αδικία. Πέθανε, προτού προλάβει να εκτίσει εξ ολοκλήρου την άδικη ποινή. Ο νεαρός έφηβος βίωσε βαθιά στην ψυχή του τον πόνο της απώλειας και της αδικίας. Η μάνα του με τη σειρά της δεν άντεξε κι αυτή για πολύ. Ο πόνος την αρρώστησε, την έστειλε κι αυτήν να συναντήσει γρήγορα τον άντρα της.

Δυο τρομερά αστροπελέκια στην πιο ευαίσθητη ηλικία, δεν ήταν πράγμα διαχειρίσιμο απ' το καημένο παιδί. Αν και καλός μαθητής, σχεδόν άριστος, προικισμένος με πολλά χαρίσματα, στην ψυχολογική του πορεία πήρε απότομα την κατιούσα. Η θλίψη σημάδεψε καίρια την τρυφερή του ψυχή. Εγκατέλειψε κάθε προσπάθεια για τη ζωή. Έχασε κάθε ενδιαφέρον για το μέλλον του, την πρόοδό του, παραμέλησε πλήρως τον εαυτό του. Ο συναισθηματικός του κόσμος θρυμματίστηκε.

Πώς έζησε τη ζωή του μέχρι τώρα; Στα χέρια του Θεού κυριολεκτικά, που τρέφει

τα πετεινά του ουρανού και ποτίζει τα κρίνα του αγρού του καθημερινά. Μα η όλη κακοπάθεια του βίου του, ο συνεχής συγχρωτισμός του με πάσης φύσεως ανθρώπους στα πεζοδρόμια της ζωής, κατά ανεξήγητο τρόπο, δεν άγγιξαν καθόλου τον καλό, γλυκό του χαρακτήρα. Παρά τις ανείπωτες καθημερινές ταλαιπωρίες του, παρέμενε πραγματικά ένα κρίνο στον αγρό του Θεού. Με πραγματική ευγένεια, ψυχική εγκαρτέρηση, αληθινή ταπεινοσύνη.

Η Μερόπη ντράπηκε για λογαριασμό όλων τους και πιο πολύ για τον εαυτό της. Αποφάσισε να πάρει το θέμα προσωπικά. Μίλησε σε γιατρούς, στις συναδέλφους, στην προϋσταμένη της. Έφερε τα άνω κάτω, μα τα κατάφερε.

Από το άλλο κιόλας πρωί ο καθηγητής της πτέρυγας με το επιτελείο του σταμάτησε μπροστά στο ξεχασμένο ράντζο του διαδρόμου. Μελέτησε προσεκτικά την κατάσταση του αρρώστου, τον ρώτησε λεπτομερώς για το ιστορικό του, του έγραψε εξετάσεις, αξονικές, τα πάντα. Το νερό μπήκε στο αυλάκι. Ο ξεχασμένος άρρωστος άρχισε λίγο-λίγο να ζωντανεύει. Καιρός ήταν! Είχαν φτάσει κιόλας στα μισά της Μεγάλης Εβδομάδας.

Αλλά και πάλι, τί να σου κάνει το προσωπικό; Θα περάσουν για τις τυπικές επισκέψεις, τα φάρμακα, τους ορούς, αλλά ο άρρωστος τον πολύ καιρό μένει μόνος, κατάμονος. Η γωνιά του, αποκλεισμένη με το καταθλιπτικό παραβάν από τον υπόλοιπο κόσμο, χωρίς καν παράθυρο, μοιάζει πιο πολύ με κελί απομόνωσης. Με κελί τιμωρίας, όπου κλείνονταν οι τιμωρημένοι των φυλακών. Όπου οι ώρες κυλούν αργά-αργά χωρίς τέλος. Χωρίς μια κουβέντα, μια καλημέρα, μια παρουσία. Πώς μπορεί ένας άνθρωπος να αντέξει τις ατέλειωτες ώρες της μοναξιάς και της απομόνωσης;

Έλεγε ένας άγιος άνθρωπος της εποχής μας, ότι συνήθως φτιάχνουμε έναν ανόητο παράδεισο, από πλαστικό, συνθετικό, απομιμή-σεις, χωρίς τίποτε το αυθεντικό μέσα του. Ο παράδεισος αυτός μπορεί να χαθεί. Και πιθανώς θα χαθεί σύντομα. Για όλη την κοινωνία, π.χ. σε έναν πόλεμο, αλλά και προσωπικά, ανά πάσα στιγμή για τον καθένα. Προετοιμάζονται ήδη μερικοί αποθηκεύοντας τρόφιμα. Μα δεν είναι αυτό που χρειάζονται, αλλά μια εσωτερική προετοιμασία.

Και ρωτάει ο άγιος: Πώς θα επιζήσετε, αν μείτε σε μια φυλακή, ή σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης και ειδικά στα κελιά τιμωρίας και απομόνωσης; Πώς θα επιβιώσετε, αν το μυαλό σας δεν έχει τίποτε να ασχοληθεί;

Και καταλήγει προφητικά: Αν είστε γεμάτοι με κοσμικές εντυπώ-σεις και δεν έχετε τίποτε πνευματικό στο μυαλό σας, αν ζείτε απλώς μέρα τη μέρα, θα τρελαθείτε σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα.

Ο μοναχικός άρρωστος δεν είχε ιδέα από αυτά που έλεγε ο άγιος. Και όμως έβλεπε καθημερινά την εκπλήρωση της «προφητείας» του. Την πλήρη κατάρρευση των ανθρώπων, που το μυαλό τους ήταν άδαιο από κάθε τι πνευματικό και η ψυχή τους γυμνή από κάθε εσωτερικό περιεχόμενο. Έτσι και τώρα, στην απομονωμένη γωνιά του έφταναν κάπου-κάπου φωνές που το επιβεβαίωναν. Από ανθρώπους που δεν άντεχαν ούτε στιγμή τη στέρηση, τον πόνο, την απομόνωση.

Ο άρρωστος του παραδιπλανού θαλάμου ήταν ένας απ' αυτούς. Νεαρός, ούτε τριανταπεντάρης καλά-καλά, καλοζωισμένος, συνηθισμένος να τα έχει όλα στο χέρι. Μαθημένος μια ζωή να ζει πλουσιο-πάροχα την κάθε στιγμή του, με τα λεφτά βέβαια των πλούσιων γονιών του. Και τώρα που η αρρώστια τον στρίμωξε και έπρεπε να α-παρνηθεί και να στερηθεί πολλές από τις καθημερινές απολαύσεις και ανέσεις, τα βρήκε πολύ δύσκολα. Ιδιαίτερα όμως δεν άντεχε την απομόνωση. Δεν μπορούσε να μείνει με τον εαυτό του ούτε μια στιγμή. Με κάτι άλλο έπρεπε να γεμίζει τον χρόνο του συνέχεια.

Η μητέρα του φρόντιζε τον κανακάρη της μέρα και νύχτα. Μα κάποιες, ελάχιστες βραδιές, που η γυναίκα χρειάστηκε σαν άνθρωπος να πεταχτεί ως το σπίτι της, να πάρει μian ανάσα, να πλυθεί, να ξεκουραστεί λίγες ώρες, ο καλομαθημένος νεαρός ξεσήκωσε το νοσοκομείο με τις φωνές του. Φώναζε μες στη νύχτα τη μάνα του σαν φοβισμένο μικρό παιδί. Έκαναν τον σταυρό τους παραξενεμένοιόσοι τον άκουγαν. Αναρωτιόντουσαν, τί πράγμα ήταν αυτό! Πώς καταντάει ο άνθρωπος σε τέτοιο χάλι, σε τόση τρέλα! Ολόκληρος άντρας, δυο μέτρα πανύψηλος, να ζητάει τη μάνα του για να κοιμηθεί!

Μα ο άρρωστος του διαδρόμου, μόνος, κατάμονος στην ερημιά του, που είχε κάθε λόγο να τρελαθεί με όσα του είχανε συμβεί και του συνέβαιναν, αυτός, πράγμα παράξενο, δεν έδειχνε να έχει καθόλου πρόβλημα. Η αταραξία του κινούσε την περιέργεια όλων. Η Μερόπη τον ρώτησε γι' αυτό κάποια στιγμή.

– Πώς μπορείς και είσαι τόσο ήρεμος;

Χαμογέλασε αχνά με το κουρασμένο ύφος του.

– Το χρωστάω στον μόνο παππού μου που γνώρισα, είπε σιγα-νά.Τον πατέρα της μάνας μου. Άγιος άνθρωπος!Από μικρό παιδί με έπαιρνε κοντά του. Ήταν πολύ φιλάσθενος και περνούσε τον περισ-σότερο καιρό στο κρεβάτι του. Με φώναζε

τότε κοντά του και με έβαζε να λέω συνέχεια μια προσευχή για να την ακούει κι εκείνος. «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με».

Στην αρχή αντιδρούσα πολύ, συνέχισε ο Ανέστης. Ήθελα να παί-ζω έξω με τα άλλα παιδιά της ηλικίας μου. Μα εκείνος, πότε με παρα-κάλεια, πότε με υποσχέσεις, πότε με απειλές, φρόντιζε να με κρατάει κοντά του και να λέω αδιάκοπα την προσευχή του Ιησού. Τον πρώτο καιρό με κούραζε αρκετά να επαναλαμβάνω συνέχεια τα ίδια λόγια. Μα χωρίς να το καταλάβω, μια μεγάλη αλλαγή συντελέστηκε σιγά-σιγά μέσα μου. Όχι μόνο δεν χρειαζόμουν αμοιβές ή απειλές για να κάθομαι με τις ώρες δίπλα του, μα γεννήθηκε μέσα μου μια ακατανίκητη επιθυμία να επαναλαμβάνω αδιάκοπα την προσευχή όλη την ημέρα. Χωρίς να μου το επιβάλλει κανένας.

Ο παππούς μου αντιλήφθηκε τη μεγάλη αλλαγή και με ρωτούσε τί αισθανόμουν, μα δεν μπορούσα να το εξηγήσω ακριβώς.

– Η προσευχή σε κάνει να αισθάνεσαι χαρά; με ρώτησε.

– Ναι, παππού, χαρά, πολλή χαρά! απάντησα.

Δεν ήμουν ούτε δώδεκα χρονών, όταν έχασα τον παππού μου, μα είχε ήδη προλάβει να μου διδάξει το πιο σημαντικό πράγμα στη ζωή μου. Το μυστικό ανίκητο όπλο για να παλέψω όσα θα εισέλαυναν σ' αυτήν αργότερα. Η οικογένειά μου τραντάχτηκε συθέμελα από όσα ακολούθησαν. Ο κόσμος μου έγινε θρύψαλα. Παρά τις τρομερές ανατροπές που έζησα όμως στη μικρή ηλικία μου, δεν έσβησα εντελώς.

Η προσευχή του Ιησού έγινε μόνιμη συντροφιά μου. Με παρηγό-ρησε στην αδιέξοδη θλίψη μου, με δίδαξε τη ματαιότητα πολλών πραγμάτων που τα νιώθουμε σημαντικά. Και το σπουδαιότερο, με περιφρόνησε απόλυτα από κάθε κακό. Στον μακρύ πλάνητα βίο μου βρέθηκα πολλές φορές σε συντροφιάς επικίνδυνες. Πέρασα δίπλα από ανθρώπους του υποκόσμου, εγκληματίες, διεφθαρμένους, αισχρούς εκμεταλλευτές πάσης φύσεως, μα τίποτε απ' όλ' αυτά δεν με άγγιξε ποτέ. Μια αόρατη προστασία με σκέπαζε από κάθε επιβουλή. Όταν πεινούσα, όταν διψούσα, όταν κρύωνα, όταν θλιβόμουν, η προσευχή του Ιησού τα απάλυνε όλα, με έκανε να μην τα αισθάνομαι πραγματικά.

Και το ακόμα πιο σημαντικό, κάθε κακία, κάθε θυμός, κάθε μί-σος για τους ανθρώπους που μας αδίκησαν, έσβησαν μέσα μου με την προσευχή του Ιησού. Προσεύχομαι γι' αυτούς καθημερινά να συναι-σθανθούν το κακό που έκαναν, να ελεηθούν, να σωθούν. Αλλά εύχομαι και για τον κόσμο ολόκληρο. Η προσευχή με έκανε να νιώθω τους πάντες, γνωστούς και αγνώστους, δικούς μου. Φαίνονται ατέλειωτες οι ώρες της μοναξιάς μου, και όμως δεν μου είναι πάντοτε αρκετές

για να τους νοιαστώ όλους.

Δεν με νοιάζει αν θα είμαι γερός ή άρρωστος, αν θα ζήσω ή θα πεθάνω. Με νοιάζει μόνο, ό,τι από τα δύο κι αν γίνει, να με φέρνει πιο κοντά στον Κύριό μου, να είμαι πάντα με τον αγαπημένο μου Ιησού.

Η Μερόπη άκουγε εντυπωσιασμένη βαθιά. Ποτέ δεν φανταζόταν τον πλούτο ψυχής που έκρυβε ο περιφρονημένος άρρωστος του διαδρόμου. Ένας βαθύς σεβασμός ανάβλυσε αυθόρμητα απ' την καρδιά της, προστέθηκε στη συμπάθεια που ήδη ένιωθε γι' αυτόν.

Μεγάλη Πέμπτη πρωί κατέβασαν τον Ανέστη για αξονική θώρακος. Η κ. Ελένη, σοβαρή και αξιοπρεπέστατη κυρία, με περασμένα πλέον τα εξήντα της, επίκουρος καθηγήτρια, υπεύθυνη του αξονικού τομογράφου, τον ετοίμασε. Του είπε να ξεντυθεί από τη μέση και πάνω, τον ξάπλωσε στο ειδικό κρεβάτι. Είδε πως φορούσε ένα μικρό ασημένιο σταυρό, του είπε να τον βγάλει κι αυτόν. Ο Ανέστης τον έβγαλε και τον ακούμπησε κάπου. Το βλέμμα της γιατρίνας σταμάτησε στο γυμνό στήθος του, όπου ένα στρογγυλό μαύρο σημάδι φιγουράριζε κοντά στην αριστερή του μασχάλη. Τα έχασε. Η μνήμη της έτρεξε ιλιγγιωδώς στα παλιά.

- Μα δεν είναι δυνατόν! σκέφτηκε σχεδόν φωναχτά. Παραλογίζομαι!

Το βλέμμα της πήγε στον σταυρό που ήταν αφημένος δίπλα της, χωρίς να ξέρει τί ψάχνει. Μα ναι, δεν έβλεπε για πρώτη φορά τον σταυρό αυτό. Ένας παράτολμος συνειρμός τη συγκλόνισε. Για μερικές στιγμές έμεινε ακίνητη. Μα η επαγγελματική της συνείδηση την επανέφερε στην πραγματικότητα. Τέλειωσε γρήγορα τη δουλειά της, κράτησε όμως λεπτομερώς τα στοιχεία του αρρώστου και ιδιαίτερα ημερομηνία/τόπο γέννησης, ονόματα γονέων του κ. λ.π. Από τη μέρα εκείνη η κ. Ελένη έφυγε με την πασχαλινή της άδεια.

Κύλησε η Μεγάλη Παρασκευή, ήρθε το Μεγάλο Σάββατο. Ο Ανέστης ζήτησε από τη Μερόπη να του φέρει τον εφημέριο του νοσοκομείου. Να εξομολογηθεί και να κοινωνήσει στην Ανάσταση. Όπως και έγινε. Και όταν το βράδυ της Ανάστασης ο Ανέστης κοινωνήσε, ένα φανερό θαύμα ξετυλίχτηκε μπρος στα έκπληκτα μάτια του ιερέα. Η μικρή απομονωμένη γωνιά του γέμισε φως απαλό. Μα περισσότερο έλαμψε το πρόσωπο του αρρώστου.

Για κάποιες στιγμές ο ιερέας δεν μπορούσε να τον κοιτάξει κατάματα. Το άγιο φως ήταν εκεί. Αγκάλιαζε τον άρρωστο, όπως η μάνα το βρέφος της. Και ταυτόχρονα ακτινοβολούσε ήρεμα, λαμπερό καιλαρό μες απ' τα μάτια του. Ένας μικρός Παράδεισος ξεφύτρωσε στην άχαρη γωνιά. Ο αγαθός λευίτης τα 'χασε για τα καλά. Κατάλαβε πως αξιώθηκε να κοινωνήσει έναν άγιο. Ο ξεχασμένος άρρωστος

τελικά δεν ήταν καθόλου μόνος και ανέστιος. Ενοικούσε μέσα στον Χριστό και ο Χριστός ενοικούσε σ' αυτόν. Τον αναγνώριζε δικό του γνήσιο παιδί. Συγκατοικούσε μόνιμα μαζί του. Μα τα θαύματα δεν σταμάτησαν εκεί.

Την Τετάρτη του Πάσχα η κ. Ελένη, η επίκουρος του αξονικού, ξαναγύρισε στο νοσοκομείο. Μα στο διάστημα που έλειπε δεν έκανε απλώς διακοπές. Έγινε αληθινός ντετέκτιβ. Επιστράτευσε ληξιαρχεία, δικαστικές υπηρεσίες, αστυνομικά τμήματα, τα πάντα. Αν και υπολει-τουργούσαν όλα λόγω της εορτής του Πάσχα, κατάφερε να αναπο-δογυρίσει το σύμπαν. Τί έψαχνε;

Ανέτρεξε σαράντα χρόνια πίσω. Τότε που, εικοσιπεντάχρονη σχεδόν κοπέλα, γεννούσε το πρώτο και μοναδικό της παιδί. Ο τοκετός, λόγω επιπλοκών, ήταν λίγο πρόωρος και έγινε με καισαρική. Ο άντρας της έλειπε σε ταξίδι επαγγελματικό. Γέννησε ένα όμορφο αγοράκι και, όταν συνήλθε λίγο, το κράτησε με λαχτάρα στην αγκαλιά της. Το είχε κοντά της για μία μέρα. Το θήλασε για πρώτη φορά. Του φόρεσε ένα μικρό ασημένιο σταυρουδάκι, παλιό οικογενειακό κειμήλιο με λεπτοχαραγμένα πίσω του κάποια αρχικά από την προγιαγιά της ακόμα. Στο στήθος του μωρού της πρόσεξε ένα στρογγυλό μαύρο σημάδι κοντά στην αριστερή του μασχάλη.

Μα τη δεύτερη κιόλας μέρα η μητέρα παρουσίασε νέα σοβαρή επιπλοκή. Εισήχθη επειγόντως στην εντατική. Βγήκε μετά από μία εβδομάδα, μα της ανακοινώθηκε από τη διεύθυνση του μαιευτηρίου, ότι το μωρό της είχε ήδη αποβιώσει. Δεν το ξαναείδε ποτέ της. Στα χέρια της έμεινε μόνο ένα πιστοποιητικό με κάποιες αιτιολογίες για τον θάνατό του. Κάποιο πεθαμένο μωρό είχε πράγματι παραδοθεί στην οικογένειά της για ταφή, ενόσω αυτή χαροπάλευε στην εντατική. Έκλαψε, πόνεσε, μαράζωσε, καθώς δεν μπόρεσε να ξανακάνει άλλο παιδί.

Η απρόσμενη όμως παρουσία του παράξενου Ανέστη τη συντάραξε. Εξέτασε διακριτικά τον σταυρό του. Ήταν ο ίδιος που είχε βάλει στο μωρό της εκείνη. Με ευδιάκριτα τα αρχικά της προγιαγιάς της. Ο άγνωστος άντρας είχε το ίδιο μαύρο στρογγυλό σημάδι στη μασχάλη του. Είχε όμως άλλους γονείς.

Η κ. Ελένη έψαξε και σύγκρινε τα στοιχεία που κατάφερε να συγκεντρώσει. Όλα συνέθεταν ένα μυστήριο. Με βάση τα ληξιαρχικά δεδομένα ο Ανέστης γεννήθηκε την ίδια ημερομηνία και στο ίδιο μαι-ευτήριο με το μωρό της. Τί συνέβαινε λοιπόν;

Με την ένταση ανεβασμένη στο ζενίθ επισκέφτηκε αμέσως τον άρρωστο. Του εξέθεσε λεπτομερώς όσα την αναστάτωσαν. Τελικά τον ρώτησε με έκδηλη την αγωνία:

- Ξέρεις κάτι για όλα αυτά; Ποια εξήγηση μπορεί να έχουν; Οι γονείς σου δεν σου

μίλησαν ποτέ για κάτι σχετικό;

- Λίγο πριν πεθάνει η μητέρα μου, απάντησε σιγανά ο άρρωστος, μου αποκάλυψε πράγματι ένα μυστικό, πως δεν είμαι πραγματικό τους παιδί. Με υιοθέτησαν από κάποια ιδιωτική κλινική. Με συγκλόνισε η αποκάλυψη, γιατί τους αγαπούσα και τους αγαπώ σαν πραγματικούς μου γονείς. Μα και εκείνοι με αγάπησαν σαν παιδί τους πραγματικό.

- Δεν σου είπε ποιοι είναι οι βιολογικοί σου γονείς;

- Δεν το γνώριζε αυτό. Η υιοθεσία δεν έγινε νομότυπα. Δεν φαίνεται πουθενά. Στο ιδιωτικό μαιευτήριο υπήρχε κύκλωμα παράνομων υιοθεσιών.

Η κ. Ελένη θυμήθηκε ότι πράγματι πριν από κάποια χρόνια το συγκεκριμένο μαιευτήριο είχε κατηγορηθεί και καταδικαστεί για παράνομη εμπορία βρεφών.

- Παρ' όλ' αυτά η μητέρα μου επέμενε πολύ να μάθει πώς λέγονταν οι πραγματικοί μου γονείς. Αλλά το μόνο που κατάφερε με την επιμονή της να μάθει από τη μαία που με παρέδωσε, και αφού προηγουμένως ορκίστηκε απόλυτη εχεμύθεια, ήταν το μικρό όνομα της βιολογικής μου μητέρας.

- Και ποιο ήταν αυτό; ρώτησε φοβερά συγκλονισμένη η γυναίκα.

- Ελένη!

- Παιδί μου! ανέκραξε γοερά και λιποθύμησε η κ. Ελένη.

Δεν ήταν δα και λίγο για μια μητέρα, να ξαναβρίσκει ζωντανό το παιδί της, που για σαράντα χρόνια το 'χε για πεθαμένο!

Ο ανέστιος Ανέστης, αληθινός άνθρωπος του Θεού, είχε χάσει τα πάντα και ζούσε όπως «οι μηδέν έχοντες», αλλά «τα πάντα κατέχο-ντες». Ευλογήθηκε όμως ξανά πλούσια από τον Θεό. Τα ξαναβρήκε όλα από την παρούσα ζωή. Μια νέα οικογένεια, έναν κόσμο καινούργιο. Αναστήθηκε η ζωή του στο γλυκό, χαροποιό φως της Ανάστασης.

Τί «Πάσχα τερπνόν, ...Πάσχα εν χαρά», αληθινό «Πάσχα λύτρον λύπης» ήταν κι εκείνο!

Πάσχα 2025

ΠΑΣΧΑ 2025

Θέλων παρεδύθης,
ἵνα κόσμον ἁρπάξης
τοῦ ἁλλοτρίου,
Μακρόθυμε, δόξα σοι.

(Μεγ. Πέμπτη ἑσπέρας, Κάθισμα γ'
ἀντιφώνου)

Χριστὸς ἀνέστη!

π. Δημήτριος Μπόκος
Ἱ. Ν. Ἁγίου Βασιλείου
Πρέβεζα